

Конкурсне випробування "АНАЛІЗ ПОЕТИЧНОГО ТВОРУ"

№	ПІБ	Поезії для аналізу
1.		П. Тичина «Арфами, арфами»
2.		Олег Ольжич «Захочеш – і будеш»
3.	Смоленська В.	Б.І.Антонич “Зима”
4.	Мусянович Т.	Л. Костенко «Не треба класти руку на плече...»
5.	Коцупера А.	В. Голобородько «Золота птаха»
6.		А.Мойсієнко «Жовтень жовті жолуді»

П. Тичина «Арфами, арфами»

Арфами, арфами —
золотими, голосними обізвалися гаї
Самодзвонними:
Йде весна
Запашна,
Квітами-перлами
Закосичена.
Думами, думами —
наче море кораблями, переповнилась блакить
Ніжнотонними:
Буде бій
Вогневий!
Сміх буде, плач буде
Перламутровий...
Стану я, гляну я —
скрізь поточки як дзвіночки, жайворон
як золотий
З переливами:
Йде весна
Запашна,
Квітами-перлами
Закосичена.
Любая, милая, -
чи засмучена ти ходиш, чи налита щастям
вкрай.
Там за нивами:
Ой одкрий
Колос вій!
Сміх буде, плач буде
Перламутровий ...

Б.-І. Антонич «Перший сніг»

Осінь переїхала по полі возом золотим.
Понад кучугури кучерява мряка – срібний дим.

Сонце з батогом проміння вогняний погонич.
Навпростець по небі білі хмари в перегони.

На куделі верховіття сиве павутиння.
Підпирається гори рукою далеч синя.

Вітер жовтий лист з дерев змитає помелом,
в гущині сухе гілля гуркоче мідяний псалом.

Білі квіти впали – заповідь майбутніх січнів;
перший раз тоді поцілувала землю вічність.

Б.-І. Антонич «Зима»

Кравці лисицям хутра шують,
вітри на бурю грізно трублять.
О доле, стережи в завію
І людські, і звірячі кубла.

У ста млинах зима пшеницю
на сніг сріблясто-синій меле.
Назустріч бурі ніч іскриться,
приваблюючи небом села.

Олег Ольжич «Захочеш – і будеш»

Захочеш – і будеш. В людині, зятям,
Лежить невідгадана сила.
Зрослась небезпека з відважним життям,
Як з тілом смертельного крила.

І легко тобі, хоч і дивишся ниць,
Аби не спіткнутись ні разу,
І нести солодкий тягар таємниць
І гостру петарду наказу.

Навчишся надать блискавичність думкам
І рішенням важкість каміння.
Піти чи послати і стать сам на сам
З своїм невблаганним сумлінням.

Є. Маланюк «Знаю – медом сонця, ой Ладю...»

Знаю — медом сонця, ой Ладю,
В твоїм древнім тілі — весна.
О моя степова Елладю,
Ти й тепер антично ясна.

А між нами простір — гураганом.
Хоч вдихнуть, хоч узріть тебе де б...
Половецьким хижацьким ханом
Полонив тебе синій степ.

Десь там квітнеш вишневим цвітом,
Десь зітхаєш в веснянім часу,
А мені ти — блакитним містом
В золотім полудневім меду.

А мені ти — фата-моргана
На пісках емігрантських Сахар —
Ти, красо землі несказання,
Нам немудрим — даремний дар!

Л. Костенко «Не треба класти руку на плече...»

Не треба класти руку на плече.
Цей рух доречний, може, тільки в танці.
Довіра — звір полоханий, втече.
Він любить тиху паморозь дистанцій.

Він любить час. Хвилини. Дні. Роки.
Він дивний звір, він любить навіть муку.
Він любить навіть відстань і розлуку.
Але не любить на плечі руки.

У цих садах, в сонатах солов'їв,
Він чує тихі кроки бракон'єра.
Він пастки жде від погляду, від слів,
І цей спектакль йому вже не прем'єра.

Душі людської туги і тайги!
Це гарний звір, без нього зле живеться.
Але не треба кликати його.
Він прийде сам і вже не відсахнеться.

В. Симоненко «Світ який – мереживо шовкове...»

Світ який — мереживо казкове!..

Світ який — ні краю ні кінця!

Зорі й трави, мрево світанкове,

Магія коханого лиця.

Світе мій гучний, мільйонноокий,

Пристрасний, збурунений, німий,

Ніжний, і ласкавий, і жорстокий,

Дай мені свій простір і неспокій,

Сонцем душу жадібну налий!

Дай мені у думку динаміту,

Дай мені любові, дай добра,

Гуркочи у долю мою, світе,

Хвилями прадавнього Дніпра.

Не шкодуй добра мені, людині,

Щастя не жалій моїм літам —

Все одно ті скарби по краплині

Я тобі закохано віддам.

В. Стус «Тільки тобою...»

Тільки тобою білий святиться світ,
тільки тобою повняться брості віт, запарувала духом твоїм рілля,
тільки тобою тішиться немовля,
спів калиновий піниться над водою —
тільки тобою, тільки тобою!
Тільки тобою серце кричить моє.
Тільки тобою сили мені стає
далі брести хугою світовою,
тільки Тобою, тільки Тобою.

В. Голобородько «Золота птаха»

У квітні
білим небом вишневого молока
літають золоті птахи:
золоті птахи дахів.
Вони політають-політають
і, як голуби, знову сідають на хати.
Аж якось одна золота птаха
прилетіла із білого неба до мене
і забрала мої руки, моє серце,
мої очі і мій спокій.
І потім зникла у білому небі.
Довго я ходив,
довго ходив —
аж поки знайшов ту птаху золоту.
Віддай, птахо золота,
мої руки, моє серце,
мої очі і мій спокій..."
А з-під крил птахи золотої
випурхнуло дівча:
маленьке-маленьке —
у чашечці вишневої квітки умістилося б! —
І на її малесеньких білих долоньках
лежали мої руки, моє серце,
мої очі і мій спокій...

А. Мойсієнко «Жовтень жовті жолуді»

Жовтень жовті жолуді
На базар несе,
Пише осінь охрою
Золоте есе.
Листопадом, бабиним літом
Набиває вітер
золотий кисет,
злотом люльку креше,
золоті пожежі
попасом пасе.
Сонце — обережне —
Золотими клешнями —
В золоту Родоц
Золотим пожежником
Походжає дощ.
